

TRIBUNAL DE JUSTICIA DE LAS COMUNIDADES EUROPEAS
SOUDNÍ DVŮR EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL
GERICHTSHOF DER EUROPÄISCHEN GEMEINSCHAFTEN
EUROOPA ÜHENDUSTE KOHUS
ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
COURT OF JUSTICE OF THE EUROPEAN COMMUNITIES
COUR DE JUSTICE DES COMMUNAUTÉS EUROPÉENNES
CÚIRT BHREITHIÚNAIS NA gCÓMHPHOBAL EORPACH
CORTE DI GIUSTIZIA DELLE COMUNITÀ EUROPEE
EIROPAS KOPIENU TIESA

ÞOS BENDRIJŪ TEISINGUMO TEISMAS
İRÓPAI KÖZÖSSÉGEK BÍRÓSÁGA
IL-QORTI TAL-GUSTIZZJA TAL-KOMUNITAJIET EWROPEJ
HOF VAN JUSTITIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN
TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH
TRIBUNAL DE JUSTIÇA DAS COMUNIDADES EUROPEIAS
SÚDNY DVOR EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV
SODIŠČE EVROPSKIH SKUPNOSTI
EUROOPAN YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN
EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS DOMSTOL

Mediji in informacije

OBVESTILO ZA MEDIJE št. 54/06

4. julij 2006

Sodba Sodišča v zadevi C-212/04

Konstantinos Adeneler in drugi proti Ellinikos Organismos Galaktos (ELOG)

SODIŠČE RAZLAGA OKVIRNI SPORAZUM O DELU ZA DOLOČEN ČAS TAKO, DA OKREPI VARSTVO DELAVCEV

Zaporedne pogodbe o zaposlitvi za določen čas, tudi v javnem sektorju, se lahko uporabljajo zgolj, če so izpolnjeni strogi pogoji

Direktiva 1999/70 ima namen uveljaviti okvirni sporazum o delu za določen čas, sklenjen med splošnimi medpanožnimi organizacijami (ETUC, UNICE in CEEP)¹. Namen okvirnega sporazuma je vzpostaviti okvir za preprečevanje zlorab, ki izhajajo iz veriženja pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij za določen čas. Okvirni sporazum določa, da „objektivni razlogi“ lahko upravičujejo obnovitev zaporednih pogodb o zaposlitvi ali delovnih razmerij za določen čas. Določa tudi, da države članice opredelijo, pod kakšnimi pogoji se delovna razmerja za določen čas štejejo za „zaporedna“ in da so sklenjena za nedoločen čas. Rok za prenos direktive se je iztekel 10. julija 2001, z možnostjo podaljšanja za največ eno leto.

Grška zakonodaja, ki je direktivo prenesla v grški pravni red, je bila sprejeta z zamudo v aprilu 2003. Glede delavcev, zaposlenih v zasebnem sektorju, določa, da so neomejene obnovitve pogodb o zaposlitvi za določen čas dovoljene, če so upravičene z **objektivnimi razlogi**, in da je tak objektivni razlog med drugim podan, kadar sklenitev pogodbe o zaposlitvi za določen čas narekuje določba zakona ali uredbe. Poleg tega zakonodaja za „zaporedne“ šteje pogodbe ali delovna razmerja za določen čas, sklenjena med istim delodajalcem in istim delavcem pod enakimi ali podobnimi pogoji, **če med njimi ni časovnega presledka več kot dvajset delovnih dni**. Ureditev, ki velja za delavce v javnem sektorju, **absolutno izključuje možnost prehoda pogodbe o zaposlitvi za določen čas v pogodbo o zaposlitvi za nedoločen čas**.

¹ UL L 175, str. 43.

K. Adeneler in 17 drugih zaposlenih je z ELOG-om, pravno osebo zasebnega prava, ki deluje v javnem sektorju, s sedežem v Solunu, sklenilo več zaporednih pogodb o zaposlitvi za določen čas, izmed katerih so zadnje prenehale, ne da bi bile podaljšane. Vsaka od teh pogodb je bila sklenjena za 8 mesecev, med njimi pa so bili različni časovni presledki, in sicer najmanj 22 dni in največ 10 mesecev in 26 dni. Da bi se ugotovilo, da je **te pogodbe treba šteti za pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas**, so zaposleni začeli postopek pred Monomles Protodikeio, ki je Sodišču Evropskih skupnosti postavilo **štiri vprašanja za predhodno odločanje**.

Sodišče, ki je pojasnilo, da se Direktiva 1999/70 in okvirni sporazum uporabljata tudi za pogodbe o zaposlitvi in delovna razmerja za določen čas, sklenjena med upravami in drugimi subjekti javnega sektorja, najprej ugotavlja, da okvirni sporazum izhaja iz predpostavke, da so pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas prevladujoča oblika delovnih razmerij. Ob upoštevanju tega stališča je namen okvirnega sporazuma urediti zaporedno sklepanje pogodb o zaposlitvi za določen čas, ki je lahko vir zlorab v škodo delavcev, pri čemer predvideva nekaj minimalnih varstvenih določil, ki naj bi preprečila poslabšanje položaja zaposlenih. V skladu z okvirnim sporazumom je uporaba pogodb o zaposlitvi za določen čas, ki temelji na objektivnih razlogih, način preprečevanja zlorab. Nasprotno, veriženje pogodb o zaposlitvi za določen čas, ki bi temeljilo zgolj na okoliščini, da ga predpisuje splošna zakonska ali podzakonska določba države članice, **ni v skladu s ciljem okvirnega sporazuma, ki je varstvo delavcev**. Tako pojem „objektivni razlogi“ predpostavlja konkretne elemente, ki so povezani z zadevno dejavnostjo in s pogoji njenega izvajanja.

Sodišče nato meni, da čeprav naj bi bila opredelitev lastnosti „zaporednih“ pogodb o zaposlitvi v skladu z okvirnim sporazumom prepuščena državam članicam, pa njihova možnost prostega urejanja ni brez omejitev, ker v nobenem primeru ne sme ogroziti cilja ali polnega učinka okvirnega sporazuma. Glede tega meni, da nacionalna določba, po kateri so zaporedne pogodbe zgolj pogodbe o zaposlitvi za določen čas, ki so med seboj ločene s časovnim presledkom 20 delovnih dni ali krajšim, škodljiva za pomen, namen in polni učinek okvirnega sporazuma. Tako toga in omejevalna opredelitev lahko povzroči ne le, da veliko število delovnih razmerij za določen čas dejansko ne bo uživalo varstva delavcev, ki ga želita doseči direktiva in okvirni sporazum, ampak tudi, da bodo delodajalci lahko zlorabljali taka razmerja.

Poleg tega Sodišče meni, da **okvirni sporazum nasprotuje uporabi nacionalnih predpisov, ki samo v javnem sektorju absolutno prepovedujejo, da bi zaporedne pogodbe o zaposlitvi za določen čas**, ki so imele dejansko namen pokriti stalne in trajne potrebe delodajalca in ki jih je treba šteti za zlorabe, **prešle v pogodbe o zaposlitvi za nedoločen čas**, če zadevni notranji pravni red države članice v sektorju, ki se presoja, ne vsebuje drugega učinkovitega ukrepa za preprečitev ali, odvisno od pomena, kaznovanje zlorabe zaporednih pogodb o zaposlitvi za določen čas.

Nazadnje Sodišče poudarja, da so v primeru zamudnega prenosa direktive v pravni red države članice in odsotnosti neposrednega učinka upoštevni določb te direktive nacionalna sodišča **od izteka roka za prenos naprej** dolžna notranje pravo razlagati kar se da v luči besedila in namena zadevne direktive, da bi se dosegli cilji, ki jih ta direktiva zasleduje, pri čemer ima prednost razlaga nacionalnih pravil, ki je najbolj skladna s tem namenom, da bi se tako prišlo do rešitve v skladu z določbami navedene direktive. Vendar Sodišče dodaja, da sodišča držav članic

od datuma, ko je začela veljati direktiva, ne smejo razlagati notranjega prava tako, da bi se lahko po izteku roka za prenos resno ogrozila dosega cilja te direktive.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

Razpoložljivi jeziki: FR, CS, DE, EN, ES, EL, HU, IT, NL, PL, SK, SL.

Celotno besedilo sodbe je na voljo tudi na spletni strani Sodišča.

<http://curia.eu.int/jurisp/cgi-bin/form.pl?lang=SL&Submit=rechercher&numaff=C-C-212/04>

Običajno je na voljo na dan razglasitve od 12h po srednjeevropskem času.

Za podrobnejše informacije se obrnite na Ireneusz Kolowca

Tel. (00352) 4303 2878 Faks: (00352) 4303 2053